

[Dræbø]

de skøn, som er forelagt af boligministeriet, men dette skal jeg komme lidt tilbage til.

Forslaget opnår disse mål dels ved indførelse af den tilskudsordning, der laves, dels ved pligten til at indhente et varmesyn ved salg fra den 1. januar 1985. Jeg mener, at disse forslag er passende. De indeholder passende midler til at opnå formålet, og der er ikke nogen grund til at nære den bekymring for, om man kunne have anvendt pengene på andre måder med et væsentlig bedre resultat, som hr. Brixtofte bl. a. gav udtryk for.

Nu har hr. Brixtofte det jo med ikke at være helt præcis, når han anvender tal, og derfor vil jeg prøve at gennemgå hr. Brixtoftes regnestykke med de tal, der er oplyst i boligministeriets svar på udvalgets spørgsmål nr. 46 – som jeg mener må være de rigtige tal til at belyse sammenhængen.

Hr. Brixtofte siger, at vi vil få meget mere beskæftigelse og meget mere valutabesparelse ud af at anvende 7 mia kr. ved investeringer i industrien. Nu er, hvis man skal runde af, det tal, der fremgår i samlet investering, 6 mia kr. Af disse 6 mia kr. anvendes den ene milliard godt og vel som investering i energibesparelser i offentlige bygninger. Jeg må spørge hr. Brixtofte: mener hr. Brixtofte ikke, at der skal gennemføres energibesparelser i de offentlige bygninger svarende til en investeringsudgift på 350 mill. kr. om året? Hvis hr. Brixtofte mener, at disse penge skal anvendes, kan hr. Brixtofte jo ikke samtidig anvende de samme penge til investeringer i industrien. Jeg må forstå hr. Brixtoftes bemærkninger sådan, at denne ene milliard skal anvendes til investeringer i industrien fremfor til investeringer i energibesparende foranstaltninger i de offentlige bygninger.

Hr. Brixtofte siger – og det drejer sig nu om de 5 mia kr. i yderligere investering – at pengene kunne anvendes bedre ved investeringer i industrien. Nu er det jo sådan, at af de 5 mia kr., som anvendes til investeringer, kommer de 4 mia kr. fra privatpersoner. De kommer fra ejere af enfamiliehus, de kommer fra ejere af udlejningsejendomme. Jeg vil godt spørge hr. Brixtofte, om man skal forstå hans beregninger sådan, at hr. Brixtofte vil gå ud og opkræve 4 mia kr. som en ekstra skat hos ejere af enfamiliehus, ejere af tofamiliehus og ejere af udlejningsejendomme for at opnå den kapital, der skal til for at investere de beløb i industrien i stedet

for. For det kan vel ikke være sådan, at hr. Brixtofte mener, at det er bare et regneeksempel, han har lavet, og der ikke er tale om, at disse penge rent faktisk skal findes, altså at der skal foregå en investering, og at der skal ske en finansiering af disse ting. Hr. Brixtoftes bemærkninger er først og fremmest et udtryk for, at man ved at lade alt andet være lige og blæse på, om der er nogen realitet i de spørgsmål, man stiller, meget hurtigt kan opnå en række besynderlige resultater.

Men lad os prøve at tage hr. Brixtofte på ordet. Han siger, at det er bedre at investere i industrien, det er mere profitabelt, det sparer mere valuta osv. Vil det sige, at hr. Brixtofte mener, at vi stort set ikke skal beskæftige os med investering i energibesparende foranstaltninger? Jeg kan – for nu at slutte disse bemærkninger af – sige, at hr. Brixtofte i hvert fald er uenig med Håndværksrådet, som netop både med hensyn til beskæftigelsesvirkningen og med hensyn til nytten af disse investeringer har peget på, at det er overordentlig fornuftigt.

Hr. Kalnæs siger om det samme problem, at der ikke vil være tale om nogen væsentlig ændring, fordi der ikke er tilstrækkelig tilskyndelse til at gøre brug af ordningen. Den vil ikke blive meget brugt – sådan tror jeg hr. Kalnæs udtrykte det. Nu har vi jo tidligere haft diskussioner om tilskudsordninger af denne karakter, senest i oktober sidste år, hvor der også blev afleveret en række spådomme om udnyttelsen af de to tilskudsordninger, som blev etableret i oktober sidste år. Jeg tror, at man med ét ord kan sige om disse spådomme, at alle de, der spæde, at ordningerne ikke ville blive brugt, fik uret. De blev brugt, de blev endda brugt meget hurtigt. I dag er situationen den, at vi etablerer en tilskudsordning, som ikke er baseret på kødannelse, som ikke er baseret på, at man ikke ved, om man får sit tilskud, hvis man går i gang med at lave de arbejder, der er forudsætningen. Jeg tror, en sådan tilskudsordning vil blive brugt i endnu større omfang end de øvrige ordninger, altså at vi får et aktivitetsomfang på dette område, som er ganske fornuftigt og ganske stort.

Det kan man også se ved at regne lidt mere nøjagtigt på tallene, f. eks. for et enfamiliehus. Ved det investeringsomfang, som hr. Kalnæs omtalte, altså en investering på